

M. kir. Ügyészségnek

Debrecen

Ujajhely, 1930 március 5.

DEBRECENI KIR. ÜGYÉSZSÉG

Erkezett. 1930. márc. 13. 5. szám.

Vármegyeház
II. udvar, 1. emelet.

ZEMPLÉNI GAZDA

MEZŐ- ÉS SZŐLŐGAZDASÁGI SZAKLAP

Megjelenik min-
den hó. 5. és 20-án
Előfizetési ár:
Egy évre 4 pengő
Hirdetések
díjszabás szerint

Főszerkesztő:

Dr. báró WALDBOTT FRIGYES
alelnök.

A Zemplénavarmegyei Gazdasági
Egyesület hivatalos közlönye.

Felelős szerkesztő:

ILLÉSHÁZY ENDRE
ügyvezető titkár

Egyesületi élet.

66/1930. sz.

Méncsikóvásárlás.

A m. kir. földmivelésügyi miniszterium a köztenyésztést szolgáló állami ménállomány kiegészítése céljából folyó év tavaszán, miként a multban, méncsikó vásárlásokat fog eszközölni.

Mindazon lótenyésztők, kik saját nevelésű ugyanazon fajtában tenyésztett (hidegvérű és amerikai származásúak kizárásával) kifogástalan származású, korukhoz képest jól fejlett, erős csontozatu, szabályos testalkatu, 1—3 éves méncsikókat, illetve 3—8 éves ménjeiket eladni óhajtják, ebbeli szándékukat minél előbb, de legkésőbb március 25-ig jelentsék be a m. kir. földmivelésügyi miniszter urhoz.

Ezen headvány szabályszerű okmánybélyeggel látandó el (1 P 60 f.), együttes bejelentés esetén annyi 1 P 60 filléres értékű okmánybélyeg ragasztandó fel a beadványra, mint amennyi a bejelentők száma.

A beadványban a következő adatok tüntetendők fel:

1. a tulajdonos neve,
2. a hely (város, község, puszta, utolsó posta, vármegye, utolsó vasuti állomás), ahol a méncsikók állanak,
3. a méncsikó fajtája,
4. származása (apa, anya),
5. kora,
6. színe,
7. magassága,
8. kívánt eladási árak.

Ezen feltételeknek meg nem felelő bejelentések figyelembe nem vétetnek.

A Zemplénavarmegyei Gazdasági Egyesület

Mezőgazdasági rovat

Rovatvezető: dr. báró Waldbott Frigyes

a Zemplénavarmegyei Gazdasági Egyesület mezőgazdasági osztályának elnöke.

Bejelentések a budapesti mezőgazdasági kiállítás tenyész-állatcsoportjába.

Az Országos Magyar Gazdasági Egyesület által március hó 20—25. napjain Budapesten rendezendő, díjazással és vásárral egybekötött országos mezőgazdasági kiállításra olyan nagy számban érkeztek bejelentések, hogy a tenyészállatkiállításra bejelentett állatok a kiállítási telepen levő összes istállókat teljesen megtöltik. Az elfogadott bejelentések szerint 230 drb. ló, 730 drb. szarvasmarha, 620 drb. juh, 980 drb. sertés, 1200 drb. baromfi és 110 drb. házinyul kerül bemutatásra és nagyrészt eladásra is. A kiállításon az ismert nevű jeles tenyészeteket és az összes fontos fajtákat szép és nagy anyag fogja képviselni. Több megyéből gondosan összeválogatott nagy népies kollekciókat is küldenek fel, így ez évben is szép anyaggal fognak résztvenni a szarvasmarhakiállításou a somogymegyei, baranyamegyei, tolnamegyei, orosházi stb. kistenyésztők, továbbá igen jó lovakkal szerepelnek majd a tolnatamási és az alföldi tájfajta tenyésztő szövetkezetek.

A lókiállításou a legkiválóbb magánméneseken és tájfajtatenyészeteken kívül nagy kollekciókkal fognak résztvenni az állami ménese is. A kiállított lovak egy részét kettes, négyes és ötös fogatokban előhajtva is be fogják mutatni, továbbá érdekes lovasmutatványok is fokozzák ismét a kiállítás látványosságait. A szarvasmarhacsoportban ez évben is a szimmentáli fajta fog vezetni, de nagy anyag lesz kiállítva a pirostarka tájfajtákból és a magyar marhából is. Képviselve

lesznek a borzderes marhák és a bivalyok is. A sertések csoportjában az anyag zömét ismét a mangalicafajta szolgáltatja, de szép számmal szerepelnek az összes hussertésfajták is. A juhok csoportjában első helyen a magyar fésűgyapjas és a husmerinó-fajták állanak, de kisebb példányszámban hoznak fel posztógyapjas merinókat, friz és cigája juhokat is.

Az ideai tenyészállatkiállítás tenyészállatcsoportjának tehát igen gazdag és változatos anyaga lesz, amely minőség és tenyészérték tekintetében ki fogja elégíteni a legmeszebbmenő kívánságokat és teljes képet fog nyújtani az ország állattenyésztésének a legutóbbi időben elért szép fejlődéséről. A tenyészállatkiállítás és vásár intézményének állandóan tapasztalható fejlődése igen örvendetes jelenség. Az idén a csonkaország több tenyészállatot állít ki, mint amennyit a békeévekben az egész ország területéről felhoztak.

Megoldatlan kérdések.

Irta: Kerekes József urad. inféző, Mád.

Hellmann József intéző úr, igen tisztelt kartársam, a Zempléni Gazda 4. számában megemlékezett a múlt évben megtartott szerencsi gazdagulásról.

Amidőn ezen megszívlelendő sorokat olvasom, állításait száz százalékgig nem tudom igazolni, mert szerény nézetem és átélt tapasztalataim arról győztek meg, hogy a magyar gazdatársadalom, különösen a bizalmatlan kiskisgazdaosztály, nemcsak akkor kapaszkodna a szervezettség sziklafalában, amikor bajban van, ha ennek jelentőségével tisztában volna.

Meggyőződtem arról is, hogy ennek a szerte-húzó gazdatársadalomnak a megszervezése egy olyan hihetetlen nagy munka, amelyhez foghatót nem tudok elképzelni és ehez a nagy munkához oly kevés számú, önzetlenül dolgozni akaró, gazdasági szakkérdések megoldásához értő és szociálisan gondolkodó, jó szívet bíró vezető emberünk van, hogy ez a kevés számú tiszteletet érdemlő vezetőség nagy eredményeket e téren felmutatni nem képes.

A szerencsi gazdagulás erkölcsi sikerét senki elvitatni sem próbálta. Erre a gyűlésre azóta számtalanszor történt hivatkozás a napilapok hasábjain is és ezen megmozdulás nyomán támadtak fel újabb vidéki megmozdulások.

Beigazoltatott ezen a gyűlésen az, hogy a nagygazdaosztály együtt érez a kiskisgazdával, mert

együtt viseli a súlyos gazdasági helyzet keresztjét és fulladozik ugyanazon örvényben. A megszervezés nem volna lehetetlen, azonban ez a közeljövőben nem fog megtörténni.

Nem volna ez baj, hogy a nyomoruság kovácsolta csak össze a gazdatársadalmat, mert azzal tisztában vagyunk, hogy az nem fog elvonulni fellettünk muló viharként hanem ebből a gondterhes felhőből, amint szeretett egyesületi elnökünk mondotta, „még sok ekzisztenciát fog agyonlapítani az Isten haragja.“

A baj azonban ott van, hogy nem tudjuk kihasználni kellőképpen az adott helyzetet, a felkinálkozó alkalmakat, az együttműködés nagy erejét, amellyel letudnánk dönteni azokat a barikádokat, amelyeket a rovásunkra agyondédelgetett kartellalakulatok emeltek boldogulásunk útjába.

Tapasztalhattuk azt is, hogy az a kiskisgazdatársadalom, amelyre oly sokat emlegetett nagy feladatok várnak, annyira megértő, hazafiasan gondolkodó, hogy megérdemelte a nagygazdaosztály baráti jobbát. Tisztában van a helyzettel, nem vár márol-holnapra megváltást, de mindnyájan lessük a kezdeményező lépést, a gazdasági téren való könnyítéseket.]

E helyett azonban mit tapasztalunk? Nem áll az, hogy a megmozdulásunk lépteinek hangja nem jutott át a kipárnázott ajtókon, mert hisz ez egy agrárállamban csaknem lehetetlen volna, most különösen, amidőn a földmivelésügyi miniszter maga is volt kiskisgazda. Azonban ahelyett, hogy valami történt volna a helyzet könnyítésén, egyszerű párt-szervezkedésben lett elgondolva ezen komoly kérdések levezetése és a gyakorlatban pedig megalakult utána egy pulykakartell!

Ez a pulykakartell nem valami kis üzletcske, hanem kétszáz vagon pulykát exportált, mélyen leszállított gazdasági árak mellett.

Azt, hogy a kormány a beküldött memorandumunkat egyszerű aktaként elkezelte és nem fog segíteni rajtunk, azt elhiszem. Azonban azt, hogy egyáltalán nem segíthet, azt már nem tudom elhinni. Annál inkább nem, mert kedves kartársam azt állítja, hogy „az kap segítséget, aki mögött nagyobb erő áll.“ Igazságos, egyforma mértékkel mérő álláspont mellett nem az volna a fontos, hogy ez a nagy erő szervezve van-e és csak ekkor segítenek rajta, mert a mezőgazdaságból nem lehet részvénytársasági alakulatokat csinálni, hogy erős kijáróink legyenek. Ha azonban így értette kartársam, így teljesen osztom a nézetét. — A nagy erő,

az ország nagyobb százaléka azonban a mi oldalunkon van.

Egy magángazdaság sokszor áldozatok árán is kénytelen oly üzemmellel foglalkozni, amelyet a jövő érdekében avagy a termelés szakszerűsége végett kell fenntartania, sokszor nemzetgazdasági szempontból, így azt sem tarthatom a bajok kezdeményező lépésének, valamint szakszerű üzemi költség elvonásnak, hogy még a kisgazdák modern trágyatelepeire sem lesz a jövőben kölcsön-fedezet.

Ekkor tényleg kár volt a beküldött memorandumban közmunkákról is beszélni, dacára annak, hogy községek közti közlekedő utakon a főszolgabíró négy lóval kell vontatni szekéren, amidőn vadászni megy.

Nem képzelem el azonban azt, hogy ennyire felesleges munkát végeztünk volna. Ha a mai néhez gazdasági helyzet nem engedi azt meg, hogy a féltve őrzött más érdekek ellen cselekedni lehessen az anyagiak oldalán, úgy még mindig van egy csekélyke mód arra; s ez az, hogy a gazdasági társadalom nyakára újabb terheket ne lehessen róni. Ennek figyelése és meggátlása sem felesleges munka. Valamint nem volna meddő fáradozás abban az irányban dolgozni, hogy a magyar falu olyan vezetőket kapjon, akik átérzik a feladatuk súlyát, gazdasági érzékük van, szociális és ember-szerető munkát és nem aktagyártást végeznek. Ez nem kerülne pénzbe sem.

Egy ilyen vezetőség munkája nyomán léte-sülhetnének a „Bauernbundok“, mert ezt idegenben is főképen a falusi vezető intelligencia hozta életre, amelyre itt is azonos feladatok várnak.

Ezen kiinduló nagy kérdés megoldása ismét csak a kormánykörök feladata lehetne elsősorban, hogy őriztessék meg azon nagy igazság, hogy minden fizetett tisztviselő az adózó polgárokért van — s nem megfordítva.

Ha majd a magyar falu fizetett vezetői a nem közszolgálatban álló, önkéntesen dolgozni akaró intelligenciával éppen úgy együtt fognak kivonulni a lövészezsűlettekkel, mint ahogyan azt Bajorországban láttam és amint már hála Istennek némely helyen itt is látható, úgy itt is fognak léte-sülni olyan egyesületek, amelyek eredményezni fogják azt, hogy egyelőre legalább elviselhetővé teszik a mai gazdasági helyzetet. A nyomukban pedig a nép részéről bizalom fog fakadni.

Ennek azonban első feltétele az volna, hogy minden közszolgálatban álló egyén tiltassék el a politizálástól és a köznek gazdasági érdekeit segítse elő.

A politizálás maradna meg a független adózó polgár egyéni jogának és ne ezek hátán tornázza fel magát minden eddig ismeretlen és a gazdasági élethez mit sem értő egyén,

Ma igazán nem fontos, hogy milyen pártállású szavazó fujtat a kántornak, ki viszi a lámpákat, hanem céltudatos, példaadó erkölcsös neveléssel igyekezni kellene leszoktatni a népet a selyemharisnyáról, a kivágott lakcipőről és a földesuraknak kijáró térdnadrágokról. Ezeket a régi jobb idők sem bírták el.

Figyeljük meg, hogy a Bayerische Bauernbund nőtagjai a söröző asztalnál is erős pamutból harisnyát kötnek és azt viselik.

Mindezeket azonban teljesen társadalmi alapokon megoldani nem lehet.

A szerencsi gazdagylés tehát arra volt jó, hogy a saját szemeinkkel lássunk. Lássuk a hazafias lelkesedést, a magyar paraszt megbecsülni való nagy intelligenciáját, amelyhez nincsen hasonlító. De hallani kellett olyan hangot is, amely magyar füleinknek szokatlan volt. Ha ilyet nem akarunk többé hallani, úgy sorompóba kell állani a közös népevelő nagy munkához, amíg nem késő.

Téli gazdasági tanfolyam Ricsén.

Irta: báró 'Sennyey István.

Manapság annyit hallunk és olvasunk arról az őserőről, mely a magyar népben és annak lelkében van felhalmozva s melynek kibontakozása hivatott a nemzetet talpraállítani. Ezen őserő egy megnyilatkozásának voltam szem- és fültanuja f. hó 7-én Zemplénricsén, ahol is a m. kir. Földmívelésügyi Miniszter ur által felállított két hónapos téli gazdasági tanfolyam záróvizsgáján vettem részt. Azzal a meggyőződéssel mentem oda s azt hiszem sokan rajtam kívül is, hogy ottan egy szimplex keretek között folyó vizsgát fogunk hallani. S ime, a gazdasági kérdéseknek olyan alapos és biztos tudását hallottuk, hogy ezen vizsga eredménye bármely gazdasági akadémiára diszere válhatott volna. Az ottan egybegyűlt vizsgázó ifjak a szakkérdéseknek olyan fölényes tudását árulták el, hogy minket hallgatókat és közöttünk a szakértő urakat is bámolatba ejtettek. Az őserőnek erre a megnyilatkozására van egyelőre ennek az országnak a legnagyobb szüksége, mely a zemplénricsei tanfolyamot hallgató ifjak igazi szorgalmában, tudásában és fegyelmezettségében mutatkozott. Ez az, mi talpraállíthat bennünket, ha a kisgazdáink is elsajátítják a szakszerű és egységes termelés

tudományát. Ha ez meg nem történik, a világversenyben alul maradunk. Nem kell szégyelnünk tanult fejjel az ekeszarvát megfogni, sőt tanulatlanul meg sem volna szabad fogni azt. A gazdálkodás nehéz tudományát s annyit legalább el kell belőle sajátítani, amennyit ezek a derék ifjak Zemplénricsén ma már tudnak. A vizsga végén az ifjak előadták, hogy hogyan kell egy gazdakört megalkotni. Ez előadás is olyan pompás és megkapó volt, hogy igazán nem lehet eléggé dicsérőleg nyilatkozni ezen tanfolyam vezetőjéről Engelberth Rezső urról, kinek a gazdasági tudományok átültetésére való abszolút rátermettsége s jószágos magyar lelke kisugárzott úgy a vizsga, mint az egész ünnepség keretéből.

Ezen gazdaköri gyűlés, melyet az ifjak ottan bemutattak, eszembe juttatta, hogy ezek a gazdasági téli tanfolyamok magukban hordják a manapság oly sokszor emlegetett szervezkedés csiráját. Itt az alkalom, hogy a fiatal kispagáneráció már most megszervezkedjen. Ezek a kispagáifjak, ha hallgatják a tanfolyamokat, hamar ráfognak jönni arra, hogy a gazdának legyen az kicsi vagy nagy, egy a célja s egy a baja s ráfognak eszmélni arra, hogy csak egy akarattal tudjuk érdekeinket megvédeni és céljainkat elérni. Tudom, hogy semmi sem fűz úgy össze az életben mint az iskolapad. Emberek, ha évtizedeken keresztül nem is látják egymást, de együtt jártak iskolába, mindég jószívvvel vannak egymáshoz s mindég testvérileg támogatják egymást az életben. Ezen az alapon gondolnám én már most jó vezetők kezében ezen tanfolyamok keretén belül a jövő pagáneráció egészséges szervezkedését előkészíteni.

Ennek a szegény országnak a teltámadása mégis csak a gazda kezébe van letéve s országunk jövőjét biztosítjuk, ha egészségesen gondolkodó pagánerációt nevelünk, hogy ez nem is nehéz feladat: ezt láttuk Ricsén, hogy kis idő alatt mit lehet ebből az őstalból kitermelni. Hátha még rendszeresen foglalkoznának vele s ezt a két szük hónapra keretezett tanfolyamot több irányban kiépítenék, akkor biztos vagyok benne, hogy az onnan kikerülő elemek mindenkor falujokban jó vezetők lennének, kikkel minden körülmények közt, mint megbizhatókkal számolni lehetne s nem kekedhetnének felül nagy frázisokkal az ostoba, tanulatlan elemek.

Gabonaátültetési kísérletek.

Közli K. Z. Sárospatak.

Nemrégiben egyik budapesti lapban megjelent közlemény igen nagy jelentőséget tulajdonított ezen kísérleteknek, melyek szerinte nemsokára egész gazdálkodási rendszerünket át fogják alakítani. Ezért megragadjuk az alkalmat, hogy olvasóinkat a Németországban elért eredményekről tájékoztassuk.

Mint tudjuk, az átültetés főként Chinában (rizsnél is) divik és feltételezhető, hogy a chinaiak nem tisztán megszokásból végzik az átültetéssel járó nagyobb munkát, hanem valószínűleg hosszas kísérletezés után állapították meg, hogy ugyanazon körülmények között (ugyanazon időjárás és trágyázás) a munkatöbblet terméstöbblettel lesz honorálva.

Még sohasem fordult elő, hogy egy egész nemzet ok nélkül végezzen többletmunkát, anélkül tehát, hogy azáltal kedvezőbb eredményt ne érne el, mert ellenkező esetben a régi kevesebb munkával járó módszernél maradtak volna, illetőleg ehhez térnének vissza.

Alant közöljük kivonatolva a „Marktbericht Hansabum“ című lap múlt év december 12-iki számában fenti cím alatt megjelent, a kísérleti eredményekről szóló hivatalos beszámolót.

A német hivatalos gazdasági körök meglehetősen szkeptikusan vélekedtek a gabonaátültetési kísérletekről s ezért eleinte megtagadták e kísérletek anyagi támogatását. Mégis, hogy az állandóan kísérő állítólagos eredmények helyességét megállapíthassák, elhatározták a kísérletek beállítását.

Összesen 146 eset lett megfigyelve. Az aratás 8-14 nappal később volt, mint a rendes gabonaneműeknél, ezért az átültetett gabona sokat szenvedett az idejében abnormális hőség következtében, nincs kizárva tehát, hogy a kedvezőtlen eredmény a lehetetlen időjárás következménye. Mégis a kísérletek 32.4%-nál több és 67.6%-nál kevesebb hozamot állapítottak meg. A pozitív eredményű kísérleteknek kb. a fele, több mint 30%, a másik fele kevesebb mint 30%-al ért el többtermést. 100%-os termés többlet sehol sem volt megállapítható.

A kedvezőtlen eredmények dacára a kísérleteket tovább folytatják, s mivel normális körülmények között egyes kísérletek 50% terméstöbbletet is mutattak, kiakarják kutatni, mik azok a körülmények, melyek e többlet elérhetőségére befolyással bírnak. A kísérletek mai állása szerint azonban

a gabonaátültetésnek a praktikus gazda számára jelentősége még nincs.

E kísérleti eredmények mérlegelésénél tekintetbe kell venni, hogy az átültetett gabonánál az érés 8–14 nappal később, tehát a legnagyobb szárazságban, következett be. E kedvezőtlen körülmény dacára is több mint harmada a kísérleteknek mutatott kedvező eredményt. Ha tekintetbe vesszük a szárazság okozta kárt az átültetett gabonánál, — amit a szakértők legalább 15%-ra becsülnék, — ugy az eredmény még szembeötlőbb.

Szőlőgazdasági rovat.

Uj irányok felé.

Irta: Szourál Lajos intéző.

A nehéz gazdasági viszonyok mindenkire elviselhetetlen sullyal nehezdednek, de minden vidéknél hatványozottan nehezebb a Tokajhegyalja helyzete, amelynek egyetlen jövedelme a bortermelésből volt. A Hegyalja panasz 3 pontban csucsosodik ki; 1. nincs borkereslet és emiatt nincs a bornak ára, 2. Kevés a szőlők hozama, 3. Nem kielégítő a borunk minősége.

Ez a három pont mindegyike külön elengedő arra, hogy a szőlőbirtokosokat a biztos romlásba vigye, de a három együtt pedig a teljes pusztulás bekövetkezését igen meggyorsította.

Évek óta panaszkodnak az emberek, hogy lehetetlen megélni, kibírhatatlan a helyzet, de azért még mindig volt valami szalmaszál, amelybe görcsösen kapaszkodtak és a jobb jövő reményében biztatták egymást.

Egy idő óta néma a Hegyalja, a panasz megszűnt, az emberek sorsukról nem is beszélnek, a szőlőgazdaságot senki nem is említi. Felületes szemlélődő azt mondhatná, hogy a Hegyalja meg van mentve, már egyetlen panasz se halatszik. Ez a néma csend egy nagy igen közeli vihar előjele. Azt jelenti, hogy szőlőbirtokosságunk már leszámolt önmagával, belátta, hogy segíteni magán nem tud, segítséget senkitől sem várhat, az adóságok tengerében menthetetlenül elmerült, jövedelmet a legoptimistább számítás sem képes felmutatni, ezért megadta magát a sorsának és semmivel nem törődve, várja a kikerülhetetlen végső összeomlást.

Amikor ebbe a végső stádiumba eljutottunk, akkor kell igazán a segítség és minthogy segít-

séget csak önmagától várhatunk, azon közmondással, hogy „segíts magadon az Isten is megsegít” határozzuk el magunkat egy igen komoly lépésre és bár nagy veszedelem idején egy ember is hihetetlen erőfeszítésre képes, fogjunk össze és én bizom, hogy az eredmény nem fog elmaradni.

Évekkel ezelőtt elköttem azt a merészséget, hogy kis lapunk hasábjain rámutattam arra hogy nem lehet a mai autós, repülő gépes, rádiós világban ökörfogatton járni, bizonyos tekintetben tisztelnünk kell a múltat, de a muzeumba való gondolkodásunkkal és cselekvésünkkel szakítani kell, mert akkor, a jövő generáció elrettentő példájára, mifogunk spirituszba kerülni.

Tenni lehet és tenni kell. Több szem többet lát, közös akarattal, jó indulattal, meg lehet találni a segítség módját. Vannak nálamnál arra érdeme-sebbek, hivatottabbak és nagyobb szakértelemmel és tapasztalattal rendelkezők, akik meg tudják találni azt a módot, amely a szőlőbirtokosságot letargikus állapotából fel tudja rázni és új munkára tudja serkenteni az elfáradt, elpettyhűt izmokat.

Engedjék meg azonban nekem hogy a saját gondolataimat is papírra vethessem és elmondhassam, hogy hogyan képzelném el én a Hegyalja jövőjét.

Vegyük csak sorra a bajokat.

1. Nincs borkereslet és emiatt nincs a bornak értéke.

Az egész világ az antialkoholizmus felé halad. A nagy borfogyasztó államok már kitiltották a szeszt és ha a szabadság hazájában, az Egyesült Államokban, szabad az emberi szabadságot oly brutális törvénnyel korlátozni, hogy megtiltja, polgárainak a szeszfogyasztást, miért nem tud a mi kis országunk olyan intézkedést hozni, amely a borfogyasztást előnyben részesitené. Csak maga az az egyetlen intézkedés, amely a borfogyasztási adót teljesen eltörölné és helyette a sör és egyéb szeszes italok fogyasztási adóját erősen felemelné, a sör fogyasztást leszorítaná és helyette a borfogyasztást lényegesen emelné. Már pedig itt nem történik a gazdák hátrányára semmi, mert a termelt árpát másra is fel lehet használni és ha még nem is lehetne, akkor sincs vesztesége a gazdának, mert, árpahelyet minden nehezség nélkül termelhet mást. Az pedig, hogy a sörgyárosoknak kára van belőle, már csak azért sem lehet ezen kérdés megoldásának az akadálya, mert több az a nemzeti vagyon, ami szőlőbirtokban fekszik, mint

sörgyárban és a szőlő több embernek ad kenyeret, mint a sörgyár. A szőlőket másra felhasználni, nem lehet, sörgyárakat esetleg más termelésre is át lehet alakítani.

Külön adóval kellene sujtani azt az árpát, amit sörgyártásnál felhasználnak, sőt tovább megyek, meg lehetne teljesen szüntetni a sörgyártást. A betegek részére orvosságként használt sör helyett, minden megerősítés nélkül lehet sokkal nagyobb eredményre vezető gyógybort előállítani. Ezen korlátozással a belfogyasztás lényegesen emelkedne és az olcsóbb borok felvételére eleendő piacunk volna.

A sörfogyasztás háttérbe szorításán felül külsőséget kell tennünk a hegyi szőlők és a homoki szőlők között, helyesebben azon szőlők között, amelyek másra mint szőlőgazdálkodásra nem alkalmasak és azok között, amelyek szőlőgazdálkodásra nem alkalmasak és azok között, amelyek szőlőgazdálkodásra csak másodsorban alkalmasak, illetőleg, amelyek mezőgazdasági művelésre alkalmasak. A mezőgazdasági művelésre alkalmas szőlőket külön termelési adóval kell súlytani, amelyek a hegyi szőlők legalább háromszoros adójának feleljenek meg.

2. Kevés a szőlők hozama.

Ez a panasz csak a hegyi szőlőkre vonatkozik és épen azért indokolt a homoki szőlők külön megadóztatása.

Ezen a bajon gondos szelekcióval és a hiányok pótlásával lehet csak segíteni. Ezen kérdéssel nem kívánok bővebben foglalkozni, csak mielőtt tovább mennék, megállapítom, hogy szőlőink tőkének legalább 20%-a hiányzik és azonkívül egy másik 20%-ra tehető az a kár, ami abból ered, hogy a meglévő tőkék, vagy egyáltalán nem, vagy csak keveset teremnek. Így a szőlőink csak 60%-át termik annak a mennyiségnek, amit teremni kellene. Ha most elgondoljuk, hogy a meddő és hiányzó tőkékre éppen annyi költségünk van, mint a termő tőkékre, akkor egyszerre világos, hogy miért kell ráfizetnünk, a szőlőtermelésre. Minden szőlőgazda megelégedne egy 20%-os nyereséggel és ezzel szemben 40% termés hiánya van. Ezen a téren lehet a legtöbbet segíteni és a legkönnyebben segíteni, csak erő, kitartás és munkakedv kell hozzá.

3. Nem kielégítő a borunk minősége.

Sajnos, be kell vallanunk, hogy akkor, amikor a homoki szőlőkben a 13—15%-os édeskés borok nem ritkák, nálánk a bortermésünk legalább fele csak a 11—12% alatti. Sőt igen sok borunk

van, amely a 9—10%-nál nem magasabb és savanyu. Ily borok nem alkalmasak arra, hogy a Tokajhegyalja régi hírnevét vissza állítsák és a szőlőbirtokosok ezek eladásából adóságukat kifizessék. Nem lehet rossz néven venni a termelőköt, hogy jobb minőségre nem törekszenek, de mikor keveset terem a szőlő és a birtokos aggodva látja szeptember végén, vagy október elején, hogy a szőlője napról-napra összemegy és a remélt mennyiségnél is sokkal kevesebb termésre számíthat, nem vár, hanem leszüretel és vinkót szüretel. Ezen gyenge minőségű borokat kimélet nélkül halálra kell ítélni, mert ezek nem alkalmasak arra, hogy a Tokajhegyalja régi hírnevét visszaállítsák.

Tekintettel arra, hogy a *technika viványait* borgazdaságban már mindenütt igénybe veszik és a piac az olcsó *édes borokat* szereti. A kémia és a technika segítségével ezen borokat készítsük ki megfelelően és a fogyasztók kívánsága szerint, a külföldiek mintájára, hozzuk forgalomba. A 12—13 %-os borokat, mint állandó jellegű típus borokat, melyek évről évre teljesen ugyanazok legyenek, hozzuk forgalomba és csak az ezen felül álló borokat kezeljük, mint Tokajhegyaljai specialitásokat, amelyekért a lengyelek rajongtak és amelyekből a hegyaljai pincékben kevés van, de egész gyűjteményeket lehet még ma is a híres lengyel pincékben mohos üvegekben elképzeltetlen évjáratokból felfedezni.

A fenti vázoltakat szerény nézetem szerint, ha betartanánk, igen nagy eredményeket tudnánk elérni, de ezzel még nem szabad megelégedni. A bortermelésen, mint egyetlen foglalkozáson felül új termelési irányokat kell keresnünk és azokat is könnyen megtalálhatjuk.

A bortermelésen kívül célszerűnek mutatkozik részben a csemege szőlő termelésre áttérni, amely igen jó mellékjövedelem reményével kecsegtet, megfelelő arány mellett esetleg az egész termelési költséget fedezheti és amit a legfontosabbnak tartok, akkor ad a gazdáknak pénzt, amikor másból pénzt előteremteni nem tud és az utolsó filérét szőlőmunkáltatásra adta.

A szőlőtermelésen kívül igen fontos új foglalkozási és termelési iránynak tekintem a gyümölcsstermelést. A gyümölcsstermelés fokozását egyrészt az arra alkalmas és kihasználatlan, jobban mondva minden művelés nélkül álló, parlagjaink jövedelmezővé tétele és a nagy belsűkségletünk teszi indokoltá, amely nagy fogyasztást csak igen

drága, messziről importált és nem oly izletes gyümölcsökkel lehet kielégíteni.

A gyümölcsstermesztésünk gyermekcipőkben jár és a szakértelem hiánya miatt nem képes a kellő eredményeket felmutatni, de itt meg kell találni a helyes utat, kiküszöbölni a hibákat, meg kell szervezni a termelést és a piacot és mindig azt tartjuk szem előtt, hogy a termelés a piac szerint kell, hogy igazodjék akkor fáradságunk nem lesz hiába való.

A gyümölcsstermesztés megszervezéséhez nagy szakértelem és körültekintés kell. Amint nem lehet szakértelem nélkül szőlőt telepíteni és fenntartani, éppen úgy nem lehet ötletszerűen gyümölcsöt termesztani. A szőlővel dolgozó emeer a gyümölcskezelést igen könnyen el tudja sajátítani és ezért igen nagy súlyt helyezek arra, hogy Hegyaljánkon a gyümölcsstermelést még áldozatok árán is felkaroljuk.

Első és legfontosabb és legsürgősebb tenni-valót ezen a téren egy egyesülésben látom. Nem azért, hogy újabb teherrel tegyük még elviselhetlenebbé a gazdák helyzetét, hanem azért, hogy egy tapasztalt és hozzáértő szakember véleményét kikérhessük, hogy hol és milyen gyümölcsöt termesztünk, továbbá, hogy a legradikálisabb eszközökkel megtilthassuk az ötletszerű gyümölcsstelepitést és a gyümölcsfák piaci vásárlását, mert ezek sikertelensége csak elrettentő például szolgál.

Szükségünk van egy szervezkedésre azért, hogy ha egy gazda elhatározza, hogy gyümölcsöt telepít, megkapja a felvilágosítást, hogy az a terület mily gyümölcsfajta termesztésére alkalmas, hogyan kell az előmunkálatokat elvégezni és végül megkaphassa a gyümölcsfát is, amelyet egy szakmunkás utasítása szerint elültet és ellenőrzés mellett szakszerűen kezel. Ez a titka a gyümölcsstermesztésnek, mert ezen fontos tényezők bármelyikének a be nem tartása minden fáradságot, törekvést és munkát megsemmisíthet. (Újabb szervezkedésre a Tokajhegyalján szükség nincs; Egyesületünk Gyümölcsészeti Osztálya — elnöke Mízsák József dr. vármegyei főjegyző, előadója Kneiszl Emil vármegyei faiskolafelügyelő — mindenkinek a legmesszebbmenő utbaigazítást ad. — Szerk.)

Ma minden talpalatnyi földet értékesíteni kell, minden parlagot művelés alá kell venni és minthogy ez nemcsak a tulajdonosnak, hanem az egész Hegyalja és ezzel kapcsolatosan az egész ország érdeke, módot kell találni arra, hogy azon tulajdonosok, akik nem akarnak gyümölcsstermesztéssel foglalkozni, átadják ezen területeket olyanok-

nak, akiknek a kezében azok jövedelmezni fognak.

Ezt a kérdést annyira sürgősnek és fontosnak tartom, hogy ezen kérdés lefárgálására a Gazd. Egyesületnek egy értekezletet kellene sürgősen összehívni és kivételesen nem meddő vitát folytatni, hanem tanácskozások és fontolgtatások helyett tenni kell és pedig erős kézzel, határozottsággal kell cselekedni.

Ne várjuk, hogy az állam segítsen bennünket, mert az állam jövedelme az adózók filléreiből van, hanem nekünk kell szorgalommal és kitartással elsősorban saját magunk megélhetését biztosítani és ezzel kapcsolatban az államnak is adófilléreinkkel segítségére lenni.

Nem tudok egyetérteni azokkal, akik a tisztességes munka helyett a vándorbotot veszik a kezükbe és városokba, vagy külföldre tódnak, mert ott is csak munkához kell látni és olyan munkát kell végezni, amelyet először el kell sajátítani, vagyis végeredményben csak rosszabbat remélhetnek, Dolgozni itthon is lehet, a munka nem szégyen sehol és a mi kihasználatlan Hegyaljánkon lehet munkát találni, új irányokat kezdeni és bármily nehéz viszonyok legyenek is, kitartással és szorgalommal, ha vagyont nem is lehet gyűjteni, de a megélhetést lehet biztosítani.

Félreértett kormányrendelet.

A Földmivélésügyi Miniszteriumnak a f. év január hó 30-án kiadott 112.852/1929. számú rendelete sajnos félreértésekre szolgáltatott alkalmat. A miniszter rendeletével utasította a vármegyéek alispánjait, hogy az 1929. évi XVII. tc. rendelkezései folytán megalakult hegyközségek költségvetéseit hozzá terjesszék fel. A miniszter a hegyközségi járulékok túl magas volta ellen innen-onnan felhangzó panaszok alaposságáról kívánt meggyőződést szerezni.

A rendelet alapján egyes napilapokban oly hírek láttak napvilágot, hogy a földmivélésügyi kormány a hegyközségi törvényt hatályon kívül helyezte, a hegyközségek és a hegyközségi tanácsok működését megszüntette.

Természetesen az egész híresztelésből egy szó sem igaz.

A Borászati Lapok március hó 8-án megjelent száma „Felfüggesztette-e a földmivélésügyi miniszter ur a hegyközségek működését?” címmel idevonatkozólag a következőket írja:

„A fővárosi és vidéki lapok hírei között olvastuk, hogy a hegyközségek működését a földmivélés-

ügyi miniszter ur Önegyméltósága felfüggesztette. Lapunk szerkesztőségét többen felkeresték, hogy vajjon ez a hír megfelel-e a valóságnak, vagy sem?

Ezuton értesítjük az érdekelteket, hogy hasonló rendelkezést a m. kir. földmivelésügyi miniszter ur nem adott ki, csupán a „Borászati Lapok“ folyó évi 5. számában közölt rendelet értelmében jár el a földmivelésügyi kormány.

Ebben a rendeletben csupán a költségvetések felülvizsgálásáról, valamint az egyes hegyközségi alakulás elhalasztásáról van szó. Tehát nem arról, hogy egy meglévő törvény egyáltalában nem fog életbelépni. Ilyen rendelkezés az adott helyzetben jogilag el sem képzelhető.

Mi sem természetesebb, mint az, hogy a hegyközségi járulékok kivetésének határait mérlegelni kell, de lévén a hegyközségi szervezet autonóm, tehát önálló, ezuton is felhívjuk a t. hegyközségi tagokat, hogy a járulékok kivetése elleni fellebbezéseiket a vármegyei alispáni hivatalhoz adják be idejekorán.

Ismételjük, hogy a hegyközségek működésének felfüggesztéséről szó sincsen és így azoknak megalakulásáról gondoskodni kell. Hogy a megalakulás kellő mederben folyjék, hogy a járulékok megfelelő összegben vettessenek ki, e tekintetben úgy a Magyar Szőlősgazdák Országos Egyesülete, mint pedig lapunk szívesen ad felvilágosítást.

Ami a Tokajhegyalja területét illeti, itt egyetlen egy oly hegyközség sincs, amely az 1929. évi XVII. tc. rendelkezései folytán alakult volna meg, mert a tokajhegyaljai hegyközségek az 1894. évi XII tc. VIII. fejezete szerint alakultak.

A Tokajhegyalja zárt területének vármegyei hegyközségi tanácsa mindamellett a hozzá a rendelet vétele napjáig beérkezett hegyközségi költségelőirányzatokat betekintés és észrevételezés végett felterjesztelte, a földmivelésügyi miniszter ur a megfelelő utasítások megadása mellett azokat a tanácsnak már vissza is küldötte.

A Hegyközségi Tanács a f. hó 12-én tartandó közgyűlésében fogja tárgyalni az eddig beérkezett hegyközségi költségvetéseket.

A „Zempléni Gazda“

jelenleg vármegyénk legelterjedtebb, legtöbb példány számban megjelenő lapja. E z é r t

Hirdessünk a „Zempléni Gazda“-ban

Baromfitenyésztési rovat.

Rovatvezető: dr. Szén József plébános.

Baromfiak hasznosítása a mezőgazdaságban.

Irta: Kubacska Béla, Budapest.

Mezőgazdasági növényeink közül a takarmányrépa és a cukorrépa igen jelentékeny károkat szenved a répabarkók kártevéseitől. Ha a fiatal répapalántákat erős bogárinvázió éri, nagyon gyakran minden védekező eljárásunk meddő marad és a lerágott növények teljesen kipusztulnak.

A répabarkók (lisztes- és sároshátú répabarkó) elleni védekezés három részből áll, és pedig: a régi és az új répatáblának a körülárkolásából, a répának klórbáriummal történő megpermetezéséből és a kártékony bogaraknak szedetéséből. A szedetés történhetik napszámosok által, de igen előnyösen lehet ezt végezteni baromfival, különösen pulykával és tyukkal is. Nagy hogárjárás esetén és amikor kevés volt a rendelkezésre álló napszámos erő, számtalanszor vettük igénybe a gazdaságban a pulykák segítségét is, nagy falkákban legeltetve velök a mégtámadt répaföldeket.

A baromfival való legeltetés annyiból is célszerűbbnek bizonyult, mert a gyökérnyakban rágott lyukakból, honnan a napszámosok a bogarakat kivenni már nem tudják, a baromfiak minden nehézség nélkül szépen kiszedegették őket.

A répaföldeken 30—50 drb-os falkákban legeltettük a pulykákat, egy-egy falkát egy pásztorgyerek őrizetére bizva, aki az állatokat föl és alá kergetve a répatáblán, azt egy pásztában teljesen megtisztította a bogaraktól. Az egyes falkákat egymás mellett terelgették a gyerekek egy-egy pásztában s így az egész táblát befogták, kellő mennyiségű pulyka esetében. A legeltetést napokon át kellett végezteni, hogy a rögök közül állandóan előbujó barkókat mind felszedjék.

A kora reggeli órákban ne hajtsuk ki a földekre a pulykákat, csak kilenc fél tíz óra tájban. Ekkor kezd a répabogár vándorolni és ebben az időben kezd el a répalevelek rágását. A korán reggel kihajtott pulykák erre az időre már teleették magukat más egyéssel és el is fáradtak, úgy hogy ilyenkor már csak a fák hűsében szeretnek heverni s mire a kora délutáni órákban újra elkezdik a legelést, a barkók nagyrésze akkor már ismét elbujt a rögök közé. Ha tehát erre nem fi-

gyelünk és már korán reggel kihajtjuk az állatokat, hiába minden igyekezetünk és a napokon át történő legeltetés, mert a pulykák csak nem képesek a répabogarakat kiirtani.

Ha tyukokat is felhasználunk a bogáirtásnál, akkor rövidebb idő alatt nagyobb eredményt érünk el, mivel a tyukok igen szeretnek kaparni és így a rögök és trágyacsomók között megbujt bogarakat egymásután kikaparják és megeszik. Ezt a pulykától hiába várjuk.

Ilyen legeltetés mellett a fiatal pulykák és a növendék csibék bámulatos gyorsan és egészségesen fejlődnek, mert a rovartáplálékban a legszükségesebb tápanyagot megtalálják. Estére szemes eleséget kapnak annyit, hogy jól lakjanak,

rendelkezésünkre, amit frissiben föletetni baromfiállományunk elégtelen száma miatt nem tudnánk, akkor az összegyűjtött rovarokat leforrázzuk és utána napon jól megszáritva, szellős magtárban (kamarában, padláson) elraktározzuk. Lehetőleg azonban arra törekedjünk, hogy a rovarokat és ezek bábjait frissen etessük fel az állatokkal, mert száritott állapotban már nem olyan értékesek és bizonyos rovarok s azok bábjai fiatal baromfinál pedig még emésztési zavarokat is idéznek elő: ilyenek többek között a *sárga hangya* bábjai is. A tudományos kísérletek megállapították, hogy a nagy *vörös hangya* (másnéven vörös erdei hangya) bábja ellenben kiváló baromfitáplálék. Serkentő hatású a fiatal, még növekedésben lévő állati szer-

Amerikai fehér leghorn törzs gyümölcsösben, Kubacska Béla tenyészetében. (Szerző eredeti fölvétele.)

reggel szemet csak izelitőül adunk nekik. Egész nap állandóan friss víz álljon itatókban rendelkezésükre és napközben a pásztor többször terelje őket a vízhez, hogy emésztésük zavartalanul történhessen.

Némely esztendőben igen nagy mennyiségű táplálék áll a baromfiak rendelkezésére. Ha ezeket az alkalmakat a gazda ügyesen kihasználja a szárnyasaival, úgy kettős hasznot hajthat gazdaságában. Az 1928. esztendő tavaszán is egyes vidékeken, különösen a Bácskában nagy volt a bogárijárás. Egy mátételkei (Bácsbodrog várm.) gazda jelentése szerint, munkásai április elejétől kezdve naponta 80 liter bogarat szedtek össze, ami kis területét tekintve, nagyon jelentékeny mennyiség baromfielelés szempontjából.

Ha olyan nagy mennyiségű rovar állana

vezetre és a tyukoknál a tojáshozamot is előnyösen befolyásolja, a benne lévő *hangya-sav* tartalom miatt.

Nagyon fontos tudnunk még azt is, hogy a mérgező anyagokkal (klórbárium) megpermetezett répa földre baromfit ráereszteni nem szabad, mert ha ilyen permetlével lelocsolt zöldet eszik a baromfi, az könnyen mérgezéseket okozhat.

A szedetés nehezebb részét tehát a száraz földön bizzuk a baromfira, mert ez sokkal tökéletesebb munkát végez és a munkásokkal a bogárfogó árkokban összegyűlt bogarakat szedessük csak ki, mert itt könnyen megtalálják az emberek is.

Hasonló eredménnyel használta rovarirtásra a tyukot és a pulykát Kékesy György is tisztárföldi gazdaságában. Gazdaságának egy részében, a

Tisza árterén, *nemes fűztelepet* létesített ipari célokra. Késő tavasszal, május hóban megütődve vette észre, hogy fűztelepének egyik részében a tőkék még nem fakadnak. Mikor kutatta ennek az okát, rájött, hogy a tőkék egy szürkés színű, 8—10 mm. nagyságu ormányos bogár, a *mocsári fűzbarkó* pusztítja igen nagy mértékben. A kártétel abból állott, hogy a fiatal hajtásokat és a rügyeket a fűzbarkó lerágta, aminek következtében a tőkék nem tudtak lombot hajtani. Tekintve, hogy a fűztelepet és a megtámadott tőkékét még vastag rétegben borította a lehullott őszi lomb, a különben eredményes arzénos permetezés a jelen esetben még nem lett volna célravezető, mivel a permelle nem juthatott volna a hajtásokra. Ezért tehát megkísérelte a mocsári fűzbarkók irtását pulykával. A pulykák eredményesen irtották a bogarakat, de csak a földszínen levőket, ami tehát szükségessé tette a kaparni szerető tyukok beállítását is. Meggyőződve róla, hogy a tyukok kedvelik ezt a bogarat, vásárolt 100 drb kifejlett csirkét, amelyeket egy napszámos leány őrizetére bízva, a fűztelepen legeltetett. Néhány heti legeltetés után a csirkék a fűztelepet a fűzbarkóktól teljesen megtisztították, miközben magok is tetemesen gyarapodtak súlyban a dus fehérjetermtalu rovartakarmánytól. Hogy a csirkék irtási munkáját megkönnyítse és tökéletesebbé tegye, a földet kapálással lazította fel s az izes táplálékért serényen kapkodó csirkék a munkásokat a kapálásban mindenütt nyomon követték.

Szántóföldi rovarirtás répa földön baromfiakkal a tiszafüredi gazdaságban.

Török Béla alsónémedi-i (Pest megye) földbirtokos szerencsés ötlettel a *komlótelepén* helyezte el a leghornokat s hogy a komló tőkékét a tyukok ki ne kaparják, drótfonatu borítókосarakat alkalmazott minden tőkére, amely az állatok kártétele

ellen teljes védelmet nyújtott anélkül, hogy a tőkéknek hátrányára lett volna. Biztos vagyok benne, hogy az ilyen komlóültvényekben nem fog kárt okozni a komló gyökerét átrágó *cserebogár* és a tőke nyaki részét megtámadó *ormányos bogár*, a *hamvas vagy vincellérbogár* sem üti fel a fejét a tyukok jelenléte következtében.

Kitűnő sikerrel jár továbbá a *gabonatarlók*-nak tyukokkal való keresztül-kasul járatása is erősen *bagoly pillés* évjáratokban. Olyan földeket, ahol erre a célra a sertéseket nem használhatjuk fel, mivel erősen kötött talajunkat károsan összetipornák, a tyuk még mindig kitűnő szolgálatokat tehet. Ilyen években aztán nincs megállása a vándor tyukóknak (erről külön cikkben írok) tarló-ról-tarlóra huzatják őket addig, míg a szántóföldi művelés vagy a beálló fagy az épített ólakba nem kényszeríti a tyukokat.

Megbecsülhetetlen hasznot hajtanak ilyenkor úgy a tyukok, mint a pulykák és a ludak, a tarlón kipergett gabonaszemeknek az összeszedésével is. Erre azonban a modern gazdálkodás már csak édes-kevés lehetőséget nyújt, mivel a tarlókat rögtön a gabona felkötözése után, még a keresztben állás ideje alatt, alászántják.

Ujabbban nagyon elterjedt Amerikában a tyukoknak a *kukoricaföldeken* való tartása is, — különösen azóta, amióta a kukoricának az újabb és a jobban bevált művelési módjára tértek át, hogy t. i. nem töltögetik, csak gyakran kapálják. Ilyen művelés mellett nem tehetnek kárt a tyukok a töltögetések széjjel kaparásával.

Előnyösen kihasználhatók baromfitenyésztési célokra az *erdők szélén* lévő tisztások is. Ezek a nagy nyári forróságban árnyékkal és hűvös levegővel rendelkező erdei tisztások ideális természetes levegővel szolgálnak a növendékállatoknak épügy, mint tojótyukoknak is, mert ezeken a helyeken soha sincsen aszály.

Temérdek azoknak a kihasználatlanul heverő földterületeknek a száma, amelyeket egy kis leleményességgel, mondjuk életrevalósággal, de mindenestre szaktudással, a modern hasznóhajtó baromfitenyésztés révén dusan gyümölcsözővé tudnánk varázsolni. Nincsen talpalatnyi olyan terület a mezőgazdaságban, amelyiket a szakértő gazda nem tudna a baromfitenyésztéssel előnyösen kihasználni. Akár kulturterületet, akár pedig parlagon heverő földterületeket jövedelmezővé, illetőleg még jövedelmezőbbé tehetünk azáltal, ha baromfitenyésztéssel kapcsolatosan használjuk föl a földet. Miért adjon ki a gazda óriási összegeket a

különféle védekező szerekre, amikor a baromfival történő védekezés sokkal egyszerűbb, könnyebb és biztos sikerrel járó munkája után pedig még tetemes jövedelmet is hajt. A modern mezőgazdálkodásnak már nemcsak a géptechnika és a vegyipari technika újabb vívmányait kell célszerűen kihasználni, hanem a modern baromfitenyésztésnek nagyfokú jövedelmezőségét is előnyösen és racionálisan kell a mezőgazdasági üzemvezetésbe beilleszteni.

Erős a meggyőződésem, hogy néhány éven belül a mezőgazdasági állattartásnak a baromfifeltartás is éppen olyan integráns része lesz, mint a marha vagy juhtartás.

Vegyesek.

Méhészek figyelmébe! A m. kir. pénzügyminiszter az inséges méhcsaládok tavaszi etetésére az idén is ad kedvezményes áru cukrot. A rendelet értelmében nemcsak azok a méhészek kaphatnak etető cukrot, akik valamely méhészeti egyesület tagjai, hanem azok is, akik nem léptek be méhészeti egyesületbe. Ezek a méhészek igényjogosultságát az illetékes m. kir. méhészeti felügyelőségek igazolják. A miskolci méhészeti felügyelőség körzetéhez tartozó ilyen méhtenyésztők forduljanak kérésükkel a miskolci m. kir. méhészeti felügyelőséghez (Miskolc, Eperjesi ut 5) A cukrot megrendelő levél kiállításáért 20 fillér csatolandó postabélyegekből.

Tenyészállatkiállítás. A Hevesmegyei Gazdasági Egyesület Gyöngyösön 1930. március hó 14-én díjazással egybekötött tenyész szarvasmarha és tenyészkan kiállítást és vásárt rendez.

A „Kertészeti Lapok“ legújabb száma a „Virágos Budapest - Virágos Magyarország“ gyönyörűen illusztrált műmelléklettel megjelent. A Kormányzó jubileumával kapcsolatban Horthy Miklósnét, a virágsszeretnek Nagyasszonyát jól sikerült fényképének közlése keretében ünnepli. A cikkek közül Buday József „Uj gyümölcsfajok nyérése az első magvetésből“, Matos Istvánnak a „Kajszinbarack“-ról szóló közleményei, továbbá Ráde Károly, Schneider József és dr. Kovács József kiváló szakemberek tollából kikerült közlemények teszik változatossá és értékessé a kitünően szerkesztett szaklapot. A „Kertészeti Lapok“ előfizetési ára egy negyed évre 4 Pengő. Szerkesztőség és kiadóhivatal Budapest, VII. Dohány u. 22.

10 darab erős családú
Boconádi méhkaptár
pergető géppel és méhészfelszereléssel
eladó.

Cím a kiadóhivatalban.

5

Szilágyi és Diskant Miskolc

gépgyára és malomépítésze.

Gyárt és szállít:

Szab. fatüzelésű generátorokat,

50% üzemanyag megtakarítás

Gőzekealkatrészeket

bármilyen gyártmányú géphez

Bor- és olajsajtókat

Nyersolaj-motorokat

Malomberendezéseket és munkálatokat

Képviselet:

Első Magyar Gazd. Gépgyár R. T.

cséplőgépei, vetőgépei, malomfelszerelései és

FORD MOTOR COMP
személy- és teherautójai, traktorjai. Állandó nagy alkatrész raktár és javító üzem

42

Hirdessünk a
„Zempléni Gazdá“-ban

Felelős kiadó: Illésházy Endre ügyv. titkár.

Állattartó gazdák!

Életerős, jócsontu, betegségeknek ellenálló állatokat csak úgy nevelhetünk, ha már az anyaállatot is, továbbá az ujszülött és növendéket

PEKK D-vitamin tápporral
takarmányozuk.

A PEKK olcsó, mert

1 kg. elegendő	{	egy felnőtt sertés 200 napi adagjára, vagy
		egy malac 400—600 napig terjedő „ „
		100 tojós baromfi 3 hónapi „ „
		egy vemhes tehén vagy kanca 2 hónapi „ „
		egy vemhes koca 3 hónapi „ „
		egy borju vagy egy csikó 3 hónapi adagjára.

Tehát napi filléres költséggel pengős hasznot hoz!

CHINOIN — UJPEST.

Gyümölcsfák **egyszerűsített** téli permetezés.

Csak egyszer kell permetezni s **megtakaríthatja** a második permetezés költségeit.

Időt, Munkát, Pénzt
takarít.

NOVENDA

Rovar- és gombabeteg-
ségek ellen véd.

Univerzális TÉLI gyümölcs permet.

Egyesíti a gyümölcsfakarbolineum—mészkenlé—SULFAROL hatását.

BORDÓI LÉVEL KEVERHETŐ, ellentétben más gyümölcsfakarbolineummal.

Permetezés ideje: lombhullástól rügyfakadásig bármikor fagymentes napokon.

NOVENDA-permet: 100 liter vízben 8 kg NOVENDA.

NOVENDA-gálic permet: 100 l. vízben 2 kg gálic,

2 kg szalonnás mész, 8 kg NOVENDA.

CHINOIN.

Kérjen ismertetőt.

UJPEST.